

Osnovna škola Suhopolje

ISKRICE

god. 45., br. 17., svibanj 2021., list učenika i učitelja OŠ Suhopolje ISSN 1848-3909

tema broja

za sveje kriv

COVID-19

Tko rano rani, probudio je pijetla

Makedonijo, ljubavi moja

Iz Rusije s ljubavlju

Uvodnik

Vrijeme je za... nove Iskrice

Prošle su duge dvije godine bez našega i vašega školskoga lista. Vjerujemo da smo vam nedostajali, stoga smo se potrudili zaiskriti u punom sjaju.

Pripremajući školski list, zaronili smo u online nastavu ili nastavu na daljinu, osluškivali smo o čemu ste govorili na školskim hodnicima, o čemu ste promišljali, što ste stvarali i u kojim ste predmetima bili najbolji na natjecanjima.

Sigurna sam da će vas ovogodišnja tema broja potaknuti na učenje i na ispravljanje ocjena kako biste mogli upasti u *željenu* srednju školu (ovo se posebno odnosi na osmaše).

I u ovom vam broju predstavljamo generaciju osmaša koji zatvaraju jedno poglavlje u svojim životima i započinju novo. Želimo im da nađu svoje mjesto pod suncem.

Nakon brojnih i egzotičnih putovanja u prošlim brojevima Iskrice, Vanessa Maurović u

Putnim zgodama i nezgodama odvodi nas u daleku, i mnogima nedostižnu, Rusiju, a Alejina Šahini upoznaje nas s kulturom i običajima Makedonije.

Upoznat ćete drugu stranu naših učiteljica. Kada hobi preraste u ljubav, dobijete izvrsan Vokalni ansambl Contesse.

Ove godine naš i vaš školski list grafički je oblikovala učiteljica informatike, Ana Brcković. Ovim joj putem zahvaljujemo na trudu i odličnim idejama.

Uživajte u novom broju!

Komentari i prijedlozi uvijek su dobrodošli.

Vaša Antonela,

urednica školskoga lista (još ove godine)

Impresum

Iskrice - list učenika i učitelja OŠ Suhopolje
šk. god. 2020./2021., br. 17,
svibanj 2021.
List izlazi jednom godišnje.

Uređuju:
učenici novinarske skupine s
voditeljicom Marinom Rokinger, prof.

Za izdavača:
Anto Škraba, prof.

Izdavač:
OŠ Suhopolje
Kralja Tomislava 26
33410 Suhopolje

telefon: 033/771-048

Odgovorna urednica:
Marina Rokinger, prof.

Urednica redakcije:
Antonela Takač

Zamjenica urednice:
Lucija Dumić

Novinarska skupina:
Lana Međurečan, Leona Matovina,
Tea Malković, Petar Nježić, Roman David
Voia, Magdalena Vanjhal,
Petra Jurković, Dora Jug, Ivana Dumenčić

Fotografije:
Petra Jurković
Antonela Šreter, stručni suradnik
psiholog

Suradnici: učenici i učitelji razredne
i predmetne nastave

Grafička priprema:
Ana Brcković, učiteljica informatike

Nakladnik: OŠ Suhopolje

Naslovna stranica:
Lucija Đurinović i Antonela Takač, 8.c
(naslovnicu izradila: Ana Brcković,
učiteljica informatike)

Sadržaj

U ovom broju...

ZA SVE JE KRIV COVID-19.....	7
ŽIVOT ŠKOLE.....	9
GENERACIJO MOJA.....	14
NATJECANJA I USPJESI.....	16
ANĐEOSKI GLASOVI NAŠIH UČITELJICA.....	19
TKO RANO RANI, PROBUDIO JE PIJETLA.....	20
IZ RUSIJE S LJUBAVLJU.....	22
MAKEDONIJO, LJUBAVI MOJA.....	24

NAŠA DJECA TREBAJU SVJETIONIKE

Anto Škraba, ravnatelj

Mnogo se lijepoga dogodilo ove godine. Premda ograničeni, uspijivali smo školski život začiniti radostima uobičajenoga života. Evo i naših Iskrica u digitalnom izdanju. Zaiskrit će na kraju nastavne godine kao dar svima nama. Hvala učiteljicama Rokinger i Brcković, a djeci iz uredništva uz zahvalu i čestitka. Lijepi ste nam školski list sačinili.

Kada me učiteljica Rokinger zamolila da napišem ovaj *ravnatelj*ev uvodnik, moram priznati da sam mislio kako će to biti jednostavno. Pisanje i iznošenje promišljanja nikad mi nije predstavljalo problem. Sjednem za računalo sat-dva i evo ga. No, ovaj put to nije išlo tako. Započeo sam, pisao, mijenjao, brisao, odustajao. I počeo sam se pitati što mi se to događa. S vremena na vrijeme učiteljica me pitala je li moj tekst gotov, a ja sam se izvlačio odgovorom: „Napisao sam, ali mi se baš i ne sviđa. Moram to još doraditi i popraviti.“

Kako bih dobio inspiraciju, otvorio sam u pdf-u dostavljene mi Iskricе i dao se u potragu za inspiracijom. Već na naslovnici pronaдох odgovor na pitanje što mi se to događa: „Za sve je kriv COVID-19.“ I tako sad sjedim i pišući pokušavam pobjeći od krivca za sve, od korone. Priznajem, nije lako. Cijeli nam se život sveo na praćenje broja zaraženih, umrlih, kod nas i u svijetu.

Svima nam je potrebna nada, svjetlo na kraju tunela. I nudi se. Vjera u ljudsku moć, moć znanja, čini se da je izražajnija nego u doba prosvjetiteljstva.

Svijet je postao veliko borilište. Sudba je to povijesti ljudskoga roda od početka. Borba svjetla i tame, dobra i zla. Događa se svojevrsni rat u kojemu se teško zaštititi, u kojemu i odlazak u najbolje sklonište nije garancija dobre zaštite. Navukli smo svojevrsne „gas“ maskice i počeli se bojati jedni drugih. Počeli smo sumnjati u postojanje dobra. A onaj tko počne sumnjati u dobro, polako se zatvara u vlastite zidove, u čahuru svoje ograničene slobode i osobnosti.

U takvim okolnostima školski život nije bio lagan. Na našu sreću većinu smo nastavne godine proveli u školi. Učenici nam nisu bili prisiljeni obrazovati se i hraniti znanjem online načinima, već u školi zajedno jedni s drugima i sa svojim učiteljima. I moram priznati - učiteljima nije bilo lako. Trebalo je uz svakodnevni strah od nepoznatoga, bojazni za vlastito zdravlje, nuditi znanje i motivirati na rad. Još više, učitelji su trebali vraćati vjeru u dobro, pokazivati na svjetlo i davati nadu.

Nije bilo jednostavno niti roditeljima. Trebalo je imati strpljenja i povjerenja. Trebalo je bdjeti nad svakim šmrcaњem djeteta i pitati se: „Hoću li ga ili neću poslati u školu?“ Trebalo je imati povjerenja u školu u kojoj je dijete boravilo.

A kako je bilo sve ovo vrijeme našoj djeci, našim učenicima? Protivnik sam da se za sve loše traži krivac, ali stanje nesigurnosti, sumnje, nepovjerenja u društvu, na mladima ostavlja dubok trag. Naša su djeca, i oni sami će to priznati u razgovoru, djeca čudnoga virtualnoga vremena – vremena gdje se sve češće priča o umjetnoj inteligenciji, a sve manje o ljudskoj. Vrijeme je ovo u kojem je ljudska ruketvorina vrjednija od samo čovjeka.

Jesu li nam djeca u tom vremenu izgubljena?

Svima nam je potrebna nada, svjetlo na kraju tunela. I nudi se. Vjera u ljudsku moć, moć znanja, čini se da je izražajnija nego u doba prosvjetiteljstva. No, u ovom umreženom svijetu, u globalnom selu, znanje je ponekad čak nedostupnije nego prije. Je li stvarnost prožeta pravim znanjem ili je mnoštvo toga samo manipulacija. U toj ponudi svega, izgubljeni su odrasli zreli ljudi. A što je tek sa djecom?

Ono što sam primijetio u ovoj godini upravo se tiče ovoga gore izrečenog. Djeca nam vape za pravim usmjerenjem. Svakodnevno traže čvrsti oslonac na koji će se moći osloniti i znati da znaju. Ove generacije nisu generacije Sokratovoga „znam da ništa ne znam“. Ovo su generacije koje žele moći reći „znam da znam“. Razočaranje nastupi kada shvate da to što znaju nije znanje, nego manipulacija. Više nego ikada naša djeca trebaju svjetionike koji će ih usmjeravati i čuvati od opasnih životnih grebena. Naša djeca ne trebaju krivce za sve što se događa, oni danas više nego ikada trebaju vjerodostojne primjere odgovornoga života.

Nadam se da su u ovoj godini u školi dobili dobra usmjerenja i imali dobre primjere. Mi smo se u školi trudili. A znam da su i roditelji. Samo odgovorno partnerstvo učitelja i roditelja, škole i obitelji, može adekvatno odgovoriti izazovima ovoga vremena. Dakle, ne prijepori, ne svađe, ne sumnjanje u kompetencije, nego suradnja radi dobrobiti.

Odmorimo se ovo ljeto. Iduće školske godine čekaju nas novi izazovi. Ali ne bojimo se. Zajedno znanjem i dobrotom, uspjjet ćemo.

Anto Škraba, ravnatelj

NASTAVA U PAPUČAMA

Virtualni razgovori s učiteljima i prijateljima nisu mogli nadomjestiti život škole koji poznajem i volim. Nastava na daljinu pokazala se kao dobra rezerva, ali neka ostane plan B.

On! Nevidljiv, borben, probojan, zarazan. Svjetski poznat i slavan. Covid-19, umjetničkoga imena *Coronavirus*, promijenio je lice svijeta. Širi se brzinom svjetlosti. Svijet više nije isti – rečenica koja postaje dio svakodnevnice. Brojke rastu...dvoznamenkaste, troznamenkaste...četveroznamenkaste... Ima li kraja ovom nesretnom nizu?! Svaki je dan nova neizvjesnost. On! Tvrdoglav i uporan. Teško se boriti protiv njega. Zatvorio nas je u sobe. Zatvorio je trgovine i škole. Čujem samo tišinu te riječi opreza svoje mame.

Budim se kasnije nego obično. Oblačim trenirku na pidžamu, na nogama tople papuče. Sjedam pred raču-

nalo. Čekam. Čekam početak nastave. Nastava na daljinu?! Je li to uopće moguće?! Kako će izgledati?! Hoću li uspjeti riješiti sve zadatke?! Kakva će biti internetska veza?! Dlanovi se znoje. I, evo ga! Krećem s novim načinom učenja. Stižu prvi zadatci, čujem glas učitelja. Ponadala sam se kako će zadatci biti jednostavni, kako neću morati dugo sjediti, rješavati brojne matematičke zavrzlake, čitati lektiru, no prevarila sam se. Zadatci stižu, jedan za drugim. Ne snalazim se u brojnim grupama, rokovi me pritišću. Osjećam kaos u glavi.

Ljuta sam na Njega. Gradivo je teško, nerazumljivo, nedostaju mi učitelji kako bi objasnili gradivo na jednostavniji i razumljiviji način. I pisanje ispita u školi počinje mi nedostajati.

Dani su sporo prolazili. Satovi su bili jednolični, video-lekcije preduge, no sve sam se bolje snalazila u virtualnim učionicama. Snalazila sam se tako dobro da mi je ponekad *štekao* internet ili mi se *zablesirao* tablet, priznajem.

No, virtualni razgovori s učiteljima i prijateljima nisu mogli nadomjestiti život škole koji poznajem i volim. Nastava na daljinu pokazala se kao dobra rezerva, ali neka ostane plan B.

Smijeh, veselje, druženje, izleti sve mi je to nedostajalo. S nestrpljenjem sam čekala ponovo sjesti u školsku klupu. Šaptati s Andrejom tijekom sata, smijati se Ivanovim mozgalicama i Domagojevim dosjetkama.

Optimist u meni šapuće kako će budućnost biti dobra. Polaganim, ali sigurnim korakom pobjeđujemo neprijatelja svjetskoga glasa.

Prvi korak je napravljen. Sjedim ponovo u školskoj klupi i s osmijehom na licu slušam glas učiteljice: „Za domaću zadaću...”

Rene Lukačević, 7.b

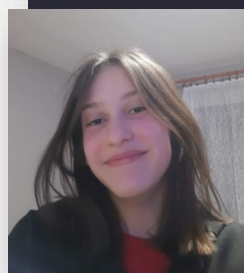

TKO SE BOJI ŠKOLE JOŠ?

„Više mi je svida pratiti nastavu u školi jer lakše shvatim gradivo koje učitelji uživo objašnjavaju.“

Miroslav Laslo, 6.c

„Meni je bolja nastava uživo zato što sve naučimo na satu, a tijekom nastave na daljinu moramo sami učiti.“

Ana Obžetić, 6.c

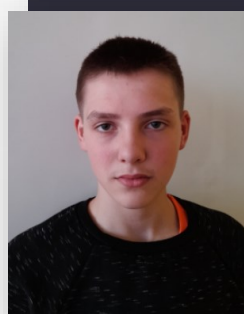
„Više volim nastavu uživo jer nam učitelji objasne i lakše shvatimo gradivo nego preko Webexa.“

Gabrijel Marić, 6.c

„Više volim ići u školu jer vidim svoje prijatelje i zabavnije je uživo. Više naučim u školi nego online.“

Noa Hasanec, 6.b

„Mnogo mi je bolja nastava u školi jer mogu odmah pitati učitelje što mi nije jasno.“

Matej Kaščel, 6.b

Iako je teško usporediti ova dva potpuno različita modela nastave, mom je srcu mnogo bliža škola u kojoj, kad dolazim, otvaram vrata.

Zbog pandemije Covid-19 bili smo prisiljeni prijeći na nastavu na daljinu/online nastavu kako bi se širenje zaraze što prije zaustavilo i kako bismo se što prije mogli vratiti starim, svakodnevnim navikama (životu bez nošenja maske).

Mnogo je pitanja vezano uz nastavu za vrijeme pandemije.

Koji je tip nastave učinkovitiji? Koji je tip nastave učenicima draži? U kojem modelu nastave učenici postižu bolje rezultate?

To su neka od pitanja. Meni je mnogo bolja nastava u školi. Imam veću koncentraciju, više zapamtim na satu i brzo završim s obvezama. Nismo dobivali previše zadataka niti za vrijeme online nastave, ali nekako se zadatci na online nastavi oduže na cijeli dan.

Naravno, svi mi, učenici, na nekim predmetima, koje ne volimo, pokušavamo se

izvući na loš internet ili kažemo da nam *šteka* iako znamo da to nije u redu. Ali to je jače od nas. Nekada stvarno *šteka* i komunikacija nam je loša, a nekada jednostavno to pokušavamo zloupotrijebiti.

Mislim da se nikada ne možemo dovoljno pripremiti za online nastavu u psihičkom smislu, posebno kada znamo da nas čeka cijeli dan rezerviran samo za sjedenje za radnim stolom uz različite *pametne* uređaje.

Nije ništa lakše niti nastavnici koji vjerojatno provedu više vremena za računalima nego mi.

Iako je teško usporediti ova dva potpuno različita modela nastave, mom je srcu mnogo bliža škola u kojoj, kad dolazim, otvaram vrata.

Anamarija Marković, 6.b

O ONLINE NASTAVI SAMO NAJ

Sada smo u 2021. godini i nadam se da se više nećemo *družiti* s online nastavom i da će možda u budućnosti smisliti lakši način praćenja nastave umjesto korištenja aplikacija koje nismo najbolje upoznali.

U 2020. godini mnogi učenici su morali pohađati školu online.

Što je to zapravo online škola? Online škola je škola koja se održavala putem interneta. Mnogi su učenici koristili svoje tablete, računala, laptope i mobitele. Koronavirus je bio uzrok online škole koja je za neke bila dobra, ali za neke i loša.

Ja, kao učenica, lako sam se snalazila tijekom online nastave, ali poznajem učenike koji su se vrlo teško snalazili na internetu i pohađali online nastavu s poteškoćama u ovom razdoblju.

Meni je online nastava na početku zvučala vrlo lagano. Pravljenje kratkih sadržaja, rješavanje lakih zadataka i ostatak dana za zabavljanje. Nakon što sam i ja počela pohađati online nastavu, shvatila sam da

sam pogriješila. Kratki sadržaji su postali *kobasice* koje su bile poredane na četiri stranice u bilježnici. Takozvane lagane zadatke su bile prezentacije svaki tjedan za koje je trebalo barem tri sata rada. Moji dani su prolazili samo sjedeći pred računalom i *tipkajući* zadataku.

Naravno, svatko ima svoje mišljenje, ali ovo je moje mišljenje i radije bih ostala u našoj lijepoj školi bez online praćenja satova i pisanja online zadataka.

Sada smo u 2021. godini i nadam se da se više nećemo *družiti* s online nastavom i da će možda u budućnosti smisliti lakši način praćenja nastave umjesto korištenja aplikacija koje nismo najbolje upoznali.

Lora Brajković, 8.c.

TEMA BROJA *Glas naroda*

„Uživo bolje naučimo jer učitelji objasne, a tijekom online nastave moramo više sami učiti.“

Duje Validžić, 8.c

„Više mi se sviđa nastava u školi jer se družim s prijateljima, a tijekom online nastave nedostaju mi učitelji i dosadno mi je kod kuće.“

Vanesa Fajhtner, 5.a

„Online nastava je bolja zato što možemo dulje spavati, nekada imamo i manje zadatke.“

Luka Farkaš, 8.c

„Nastava u školi mi se više sviđa zato što se družim s prijateljima, a tijekom online nastave ne mogu vidjeti učitelje.“

Gabrijela Kojadin, 5.a

Iz pera pedagoginje Sabine Vukić

Kako smo učili na daljinu

Iako nas je ovakav oblik nastave iznenadio i postavio pred nas mnoge zadatke i prepreke, iz njega su ipak naši učenici izišli kao samostalni i odgovorni mladi ljudi koji su navikli redovito izvršavati svoje školske obveze.

Prelazak na online nastavu sve nas je iznenadio i prisilo na prilagođavanje novim i nepoznatim situacijama. Klupe i učionice zamijenili smo dnevnim boravkom i laptopom, druženja i grupni rad zamijenili smo kamerom i mikrofonom.

U početku smo svi zajedno nailazili na određene izazove u novoj situaciji, od tehničkih poteškoća pa do poteškoća u snalaženju u samoj virtualnoj nastavi. Učitelji su odrađivali svoj posao najbolje što su znali i mogli, odvojeni od najvažnijega dijela obrazovanja – učenika. Učenici su se pokušavali snaći u velikoj količini poruka, informacija i raznih uputa. Roditelji su pokušavali što više pomoći svojoj djeci i redovito komunicirati s učiteljima. U samim počecima nije bila najvažnija digitalna pismenost niti sposobnost snalaženja u virtualnim učionicama. Najvažnije je bilo strpljenje i volja za učenjem.

Velika odgovornost za učenje i izvršavanje zadataka stavljena je na same učenike koji su samostalno ili uz pomoć prijatelja i roditelja izvršavali svoje školske obveze. Iako su se postavljeni ciljevi trebali ostvariti, učitelji su, također, imali odgovornost da tempo i način rada prilagode učenicima koji su pokušavali pratiti nastavu online u skladu sa svojim sposobnostima. Pripremanje materijala i snalaženje u virtualnom svijetu *prisilio* je i učitelje i naše učenike da postanu pravi stručnjaci u korištenju digitalnih alata. Očekivano je da, kada smo suočeni s nečim nepoznatim, rastu nesigurnost i strah zbog previše nejasnoća.

Ipak, u ovoj, kao i u svim drugim situacijama, najvažniji su bili učenici. U početku se vidio jasan entuzijazam i određena doza sreće jer se online nastava shvaćala kao jedan oblik iznenadnih praznika. Učenici su ubrzo shvatili da svoje zadatke i obveze moraju is-

punjavati bez obzira na to bili oni u svojoj vlastitoj sobi ili učionici. Iako nas je ovakav oblik nastave iznenadio i postavio pred nas mnoge zadatke i prepreke, iz njega su ipak naši učenici izišli kao samostalni i odgovorni mladi ljudi koji su navikli redovito izvršavati svoje školske obveze.

Smatram da se svi možemo složiti da ova situacija nije niti idealna niti poželjna. Svi sudionici odgojno-obrazovnoga procesa uložili su veliki trud kako bi se naši učenici što lakše i bolje prilagodili novim uvjetima života i obrazovanja. Zajedno ćemo nastojati što više ulagati u cilj očuvanja psiho-fizičkoga zdravlja svih nas. Nastojimo se što prije u nekim „normalnijim“ uvjetima vratiti u školske klupe gdje je zagrljaj, druženje, grupni rad ili rad u paru svakodnevni dio naših školskih sati i odmora.

Sabina Vukić,

stručna suradnica pedagoginja

Medni dan u PŠ Orešac

Pčelice dozujale do Orešca

U ove hladne dane i predblagdansko vrijeme u našu malu školu u Orešcu dozujale su pčelice. Rado smo se s njima podružili, med degustirali, a i mnogo toga naučili. Upoznali smo pčelu maticu, truta i radilicu.

Dobro smo proučili košnicu, saće, a na trenutak smo se osjećali kao pravi mali **pčelari**. Na kraju smo pčelice izradili pa se s njima malo i poigrali.

Lijepi pozdrav od učenika 1. i 4. razreda
PŠ Orešac!

Matea Medić, učiteljica

Volonterska akcija 72 sata bez kompromisa

Biram volontirati

Već treću godinu zaredom u Suhopolju je održana volonterska akcija *72 sata bez kompromisa* koja je trajala od 16. do 18. listopada 2020. godine.

U volonterskoj akciji sudjelovali su volonteri iz Suhopolja i okolice te iz Zagreba, odakle ih je stiglo jedanaestero.

Tijekom ove volonterske akcije uređen je kamenjar ispred Osnovne škole Suhopolje u kojem su posađene sadnice trajnoga cvijeća.

Sudjelovanjem u volonterskoj akciji *72 sata bez kompromisa*

svatko može otkriti kako je poseban osjećaj biti volonter - raditi nešto za dobrobit drugih.

Ova je volonterska akcija predivno iskustvo jer, pomaganjem potrebitima, uređuje se okoliš te se upoznaju vršnjaci.

Sudjelovanjem u ovoj akciji osjećat ćete se ispunjeno i nećete razmišljati o svojim problemima.

Pridružite se u pomaganju i osjetite kako je lijepo biti volonter.

Niko Bišćan, 8. c

Sudjelovanjem u volonterskoj akciji 72 sata bez kompromisa svatko može otkriti kako je poseban osjećaj biti volonter - raditi nešto za dobrobit drugih.

Dani zahvalnosti za plodove zemlje u 3. b

Učenici 3. b razrednoga odjela tijekom integriranoga nastavnog dana, 22. listopada 2020. godine, obilježili su Dane zahvalnosti za plodove zemlje.

Čitali su priču, svoj domaći istraživački rad, mamin recept za domaći kruh, saznali nove spoznaje iz dokumentarnoga filma, bogatili rječnik

novim riječima, samostalno izrađivali umnu mapu i na kraju se osvježili prirodnim jabučnim sokom.

Violeta Milošević, učiteljica

Trećaši tijekom integriranoga dana

Nizom integriranih aktivnosti učenici 2. b razrednoga odjela obilježili su Dane kruha i Dane zahvalnosti za plodove zemlje

Brašnjava priča u 2. b

Naša priča započela je zanimljivom domaćom zadaćom - zamijesi svoj omiljeni proizvod od dizanog tijesta.

Idući dan svatko je objasnio postupak nastajanja svoga proizvoda te smo zaključili da je brašno u svakom proizvodu.

Promatrali smo različite vrste brašna i iznenadili se od čega sve brašno možemo dobiti. Gledali smo kratak film *Od zrna do pogače* i pričali priču prema nizu slika.

Učenici su uvježbali i izveli lutkarski igrokaz *Brašnjava priča*.

Izradili smo piktogram omiljenih pekarskih proizvoda učenika našeg razreda.

Posjetili smo obližnju pekarnu s ciljem da se iskušamo u uporabi novca i kupili si proizvode koje smo zatim kušali.

Istražili smo koji je to najprodavaniji pekarski proizvod, koji proizvod najčešće kupuju učenici, koje vrste kruha se prodaju u pekarni, zašto pekari rade

noću... Bila su to dva vrlo zanimljiva i poučna dana!

učiteljica Mirna Dumić i učenici 2. b razreda

Dani zahvalnosti za plodove zemlje u 1. a razrednom odjelu

Dane zahvalnosti za plodove zemlje 1. a razredni odjel obilježio je 22. i 23. listopada 2020. godine. Bilo je veselo, zabavno i poučno. Donijeli smo i predstavljali plodove jeseni našega zavičaja. Pjevali smo, svirali, uprizorili igrokaz *Koka i zrno pšenice*, izrađivali kuharske kape i jesenske vjenčiće. Kod kuće smo, uz pomoć vrijednih

mama i baka, naučili kako nastaju krušni proizvodi, mijesili i valjali tijesto, motali kiflice, pekli kruh i kolače.

Najčudesnija spoznaja: Voće ne dozrijeva u trgovini već u našim prekrasnim, bogatim voćnjacima koje trebamo voljeti i na njima biti zahvalni.

Dragica Silović, učiteljica

Integriranim nastavnim aktivnostima učenici 4. b razrednoga odjela obilježili su Dan jabuka

Dan jabuka

Dana 20. i 21. listopada 2020. godine učenici 4. b razrednoga odjela obilježili su Dan jabuka različitim aktivnostima.

Ovim nastavnim aktivnostima cilj je bio osposobiti učenike za uočavanje značajki zdrave prehrane i povezivanje sveukupnog znanja sa životnim iskustvom. Isprepletanjem različitih oblika i metoda rada u pojedinim nastavnim situacijama željelo se djelovati na trajno zapamćivanje novog znanja i bogaćenje učeničkog iskustva.

Jasna Jović, učiteljica

Obilježavajući Dane kruha učenici PŠ Orešac vratili su iz zaborava stara dobra jela

Hrana naših predaka

Hrana naših predaka projekt je kojim smo obilježili Dane kruha i zahvalnosti za plodove zemlje. Kako je to nekada bilo, govori nam pjesma, a kako se nekada jelo, kušali su učenici. Jelovnik je bio raznolik - žuti ili bijeli žganci, kruh i slanina, orahnjača i makovnjača, kruh i pekmez, pohani kruh...

Marija Lach i Matea Medić, učiteljice

Od 13. do 22. listopada 2020. godine učenici 3. a razreda obilježili su Dane zahvalnosti za plodove zemlje

Šarena i bogata jesen u 3. a

Obilježavanje Dana zahvalnosti za plodove zemlje u našem razredu započelo je 9. listopada 2020. godine donošenjem prve košare s plodovima jeseni te kasnijim ukrašavanjem jesenskog kutića.

Tijekom listopada na Satima razrednika, Hrvatskoga jezika i Glazbene kulture učenici su se prisjetili kako se od malenoga zrna pšenice ili druge žitarice dobije brašno, a zatim i kruh. Na

sat Glazbene kulture pjevali su pjesmicu *Pjesma mlinskog kola*, a na satu Hrvatskoga jezika čitali su priču *Djedov sendvič* te smišljali pridjeve uz imenice koje imenuju razne vrste kruha i peciva. Izrađivali su plakate za Svjetski dan jabuka i Dane kruha. Uz pomoć video sadržaja „*Od zrna do kruha*“ i promatranja 3D prikaza mlina i vršilice iz 19. stoljeća, učenici su uočili velike razlike u procesu dobivanja brašna nekada i danas. Nakon kratkoga putovanja u prošlost, bilo je lakše razumjeti izreku: „*Nema kruha bez motike.*“

U četvrtak, 22. listopada 2020. godine, učenici su u školu donijeli razne domaće proizvode od kruha, koje su kod kuće pomogli napraviti. Iako je ove školske godine izostalo već tradicionalno zajedničko blagovanje kruha i kola-

ča, to nije obeshrabilo učenike 3. a razreda. Umjesto toga, učenici su jedni drugima s veseljem ispričali i opisali što su donijeli te kako su u tome pomogli.

Marija Đapić, učiteljica

Učenici od 1. do 4. razreda svakodnevno su otkrivali nove, čudesne istine o beskonačnom svemiru i njegovim zvijezdama

Svjetski tjedan svemira

Svaki učitelj u svome razredu ima svoje zvijezde smijalice, one su naši vodiči i inspiracija. Kako bismo zadovoljili znatiželju naših zvjezdica, istraživali smo i pričali o beskonačnom svemiru.

Učenici od 1. do 4. razreda svakodnevno su otkrivali nove, čudesne istine o svemiru i njegovim zvijezdama. Krenuli smo od samih početaka stvaranja; otkrili smo, kroz priču

koja govori o čudesnom plesu svemira, kako je nastalo Sunce i njegovi planeti, Zemljin vjerni pratitelj i najbliži prijatelj Mjesec te kako čarobno izvode svoj ples u svemiru.

Krenuli smo u šetnju našim školskim hodnikom koji je postao svemir u malome. Jedan kutak našeg svemira otkriva poredak planeta u Sunčevom sustavu, drugi kutak prikazuje svemirsku postaju, zatim le-

tjelicu, astronauta i njegovo odijelo, teleskop, komadić površine Mjeseca, razne makete koje zorno prikazuju kako se dan i noć izmjenjuju te kako astronauti s planeta Zemlje dolaze do svemira i punu policu literature koju su naši učenici sa znatiželjom i divljenjem proučavali.

A kako pronaći put kada se izgubite? Trećaši i četvrtaši će vam pomoći orijentirati se po-

Noću, kad pogledate u nebo, vidjet ćete moju zvijezdu, onu na kojoj živim, na kojoj se smijem. I čut ćete da se sve zvijezde smiju. Imat ćete zvijezde koje se mogu smijati!

Antoine de Saint-Exupery,

Mali princ

moću zvijezda Velika i Mala kola te pronaći zvijezdu Sjevernjaču.

Cijelu priču o svemiru zaokružiti će nastavnica fizike Branka Bartulović koja je gostovanje u našoj školi prihvatila s osmijehom. Tako će učenici dobiti još više informacija i znanja o čudesnom svemiru u kojemu se nalazimo.

U nadi da smo uspjeli zadovoljiti dječju radoznalost i maštu, odjavljujemo se uz topli čaj i svemirske keksiće.

Svjetski tjedan svemira obilježava se svake godine od 4. do 10. listopada.

Svojim učenicima željele smo približiti svemir i svijet u kojemu se nalaze, pokušale smo im što zornije prikazati kako i zašto se događaju svakodnevne pojave poput izmjene dana i noći i godišnjih doba. Sve aktivnosti u kojima su učenici sudjelovali u ovom obilježavanju *Svjetskog tjedna svemira* provele smo kroz sadržaje Hrvatskoga jezika, Prirode i društva, Likovne kulture, Glazbene kulture, Tjelesne i zdravstvene kulture i Sata razrednika.

Na satu Hrvatskog jezika učenici su čitali prigodni tekst *Čarobni ples svemira* te odgovarali na postavljena pitanja i pripovijedali o nastanku svemira, o čemu priča i govori. Sama priča bila je ujedno i uvod u cijeli projekt. Učenici su kroz PowerPoint prezentaciju saznali sve najvažnije o svemiru i svakom planetu pojedinačno. Za vrijeme pre-

davanja, uz objašnjenja, prikazivale smo i makete koje su napravljene s ciljem da učenicima približimo ono što je njima blisko, a opet dosta apstraktno.

Pogledali su animirani film Zlatka Grgića *Posjet iz svemira*. Učenici su izdvojili glavne i sporedne likove, odmah otkrili i tko su nestvarni likovi, iznijeli su poruku filmske priče koja nam svima poručuje da trebamo prihvatiti različitosti unutar našega svemira. Učenici su samostalno pripovijedali događaje u filmskoj priči.

Animirani film ujedno je bio i inspiracija za samostalno stvaranje priče *Put na Mjesec* ili *Putovanje u svemir*.

Učenici 1. i 2. razreda stvarali su priču uz dodatni poticaj, sličice na kojima su se nalazili pojedini pojmovi vezani za svemir (astronaut, svemirac, svemirska letjelica, planet Zemlja, Sunce, zvijezde...).

Učenici 2. razreda usvojili su, a učenici 3. i 4. razreda ponovili pravila pisanja velikoga početnoga slova u imenima nebeskih tijela. Isto tako, učenici 3. i 4. razreda izdvojili su svemirske imenice, a 4. razred i pridjeve i glagole.

Uz pomoć gradiva iz Prirode i društva, učenici 3. i 4. razreda, okušali su se i u snalaženju u prostoru pomoću zvijezda Veliki i Mali medvjed. Prvotno su u literaturi pronašli objašnjenje u kojemu položaju su zvijezda, potom su se i sami pokušali orijentirati i

pronaći sjever uz zvijezda koja su projicirali kroz tuljac s džepnom svjetiljkom.

Na satu Likovne kulture, učenici 2. i 3. razreda izradili su maketu koja prikazuje što sve astronauti trebaju proći kako bi došli do svemira (planet Zemlja, atmosfera i svemir). Učenici 1. i 4. razreda izradili su Sunčev sustav. Kako bi uspješnije zapamtili imena planeta, svaki učenik izradio je svoj džepni Sunčev sustav.

Na satu Glazbene kulture učenici 1. i 2. razreda slušali su uspavanke i bojali zvjezdano nebo, a za vrijeme Tjelesne i zdravstvene kulture smišljali su igre u holi škole te su putovali u svemirskoj letjelici, javljali se iz svemirske postaje, fotografirali se kao astronauti i igrali igru *Memory* s pojmovima i sličicama Sunčeva sustava.

učiteljice Matea Medić i Marija Lach

Valentinovska čarolija u 2.a

U petak, 12. veljače 2021. godine, učenici 2.a razrednoga odjela obilježili su Valentinovo. Ljubavna tematika pronašla je svoje mjesto u svim nastavnim predmetima toga dana.

Svatko je od učenika početkom tjedna birao jedan zadatak koji je predstavio na razrednoj proslavi Valentinova. Tako su učenici ukrašavali kutiju za ljubavna pisma, uređivali razredni odjel, smišljali pjesme, ma-

tematičke zadatke, kvizove znanja, smišljali recept za ljubavni napitak, izrađivali ljubavni sat te predstavljali maštovite igre. Naš je razredni fotograf zabilježio svaki trenutak, a DJ-ica se pobrinula za zabavnu glazbu. Izabrani su Miss i Mister razreda. Ovu ljubavnu priču upotpunili smo plesom srca. Na kraju smo se počastili grickalicama i sokom.

Sanela Hasanac Vidović, učiteljica

O ljubavnim zgodama i nezgodama..

Vježbe evakuacije i sigurnost na internetu

Dana 9. veljače 2021. godine u suradnji s djelatnicima PU Virovitičko-podravskoga županije održane su vježbe evakuacije u slučaju potresa.

Djelatnici Policijske uprave učenici razredne nastave održali su kratko predavanje o ponašanju u slučaju potresa: kako se zaštititi, kamo se skloniti i kako reagirati. Nakon toga svi učenici su demonstrirali kako se zaštititi u slučaju potresa. U vodstvu svojih učitelja i učiteljica te djelatnika Policijske uprave, učenici su imali priliku vježbati kako na miran

način evakuirati školu u slučaju potresa.

U osmim razredima djelatnici Policijske uprave učenici prikazali edukativne videozapise o sigurnosti na internetu te razgovarali s učenicima o pravilnom i sigurnom korištenju društvenih mreža. Učenici su sudjelovali u razgovoru o raznim zamkama i prijeverama koje se javljaju na internetu i društvenim mrežama te kako ih izbjeći.

Sabina Vukić, pedagoginja

Vježbali smo kako na miran način napustiti školu u slučaju potresa

Dan sjećanja na žrtve Domovinskoga rata i Dan sjećanja na žrtvu Vukovara

Gradu Heroju s ljubavlju

U utorak, 17. studenoga 2020. godine, učenici i učitelji naše škole prigodno su obilježili Dan sjećanja na žrtvu Vukovara. Učenici su imali priliku prisjetiti se ratnih događanja u Vukovaru potaknuti vjerodostojnim zapisima te prigodnim domoljubnim pjesmama. U znak zahvale onima koji su za ovu Domovinu život dali, učenici su s učiteljima ispred naše škole zapalili lampione. Naš Vukovar postao je simbol hrvatskoga otpora nadmoćnim neprijateljima, ali i simbol zajedništva, domoljublja i ljubavi.

Učeci o ratnim stradanjima, učenici

imaju priliku učiti o miru i toleranciji kako se takva tragedija nikad više ne bi ponovila. Stoga ne smijemo zaboraviti žrtve koje su utkane u slobodu, samostalnost i suverenost Republike Hrvatske.

...bez ljubavi, prijateljstva i zajedništva čovjek je samo šarena otmnica života...

Pismo hrvatskim braniteljima

Dragi branitelji!

Želim vam reći – Hvala!

Ne mogu ni zamisliti kako bi meni bilo da sam preživjela ono što ste vi proživjeli u one duge, mračne četiri godine. Kako je sada biti na mjestu gdje su se tada vodile najveće bitke?

Kako je bilo vašim obiteljima kada su strepili hoćete li se živi vratiti kući? Slušala sam mnogo priča o ratu u našoj Domovini. Meni su to sada zanimljive

priče, ali da sam tada bila tamo, ne znam kako bih preživjela. Imala sam priliku otići u naš grad heroj Vukovar. Za to imam samo jednu riječ – užas. Posjetila sam vukovarsku bolnicu. U podrumu bolnice još uvijek se osjeća strah, bol, patnja, ali i nada te ponos.

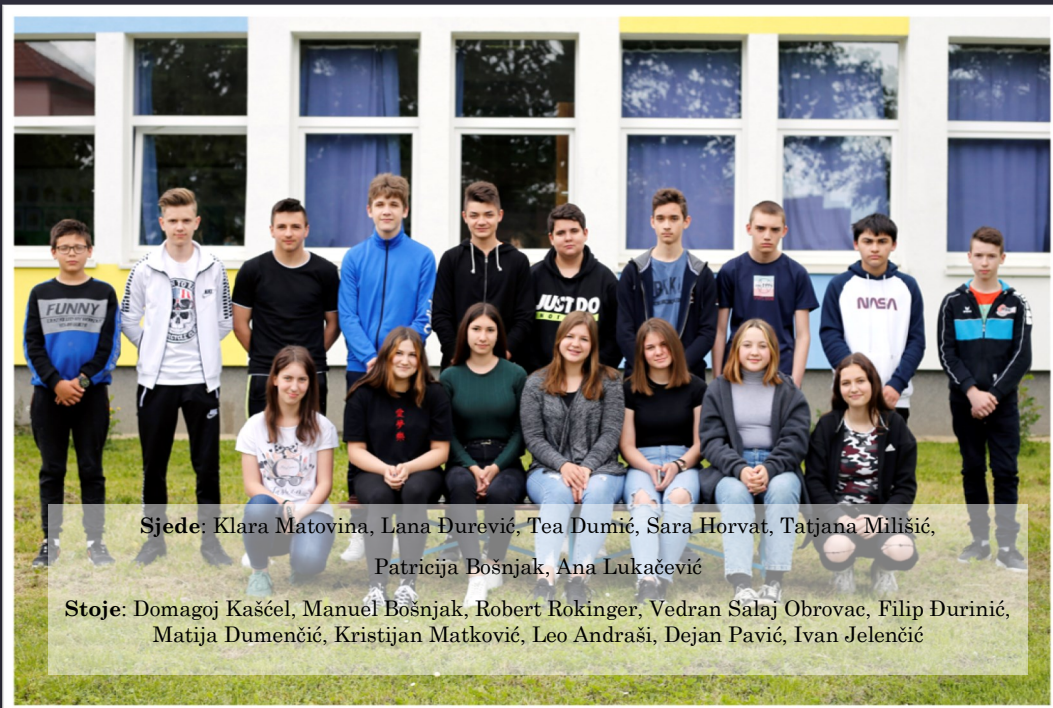
Volim slušati vaše priče. Kada sam bila manja, nisam razumjela težinu boli i patnje ljudi.

Mnogi su u tom sivilu izgubili svoje najmilije, a neki ih još uvijek traže.

Drago mi je što smo obnovili prošlost i vratili vjeru u ljepšu budućnost.

S ponosom svake godine palim svijeću toga 18. studenoga na Dan sjećanja za žrtve Domovinskoga rata i Vukovara.

Antonela Takač, 8.c

Sjede: Klara Matovina, Lana Đurević, Tea Dumić, Sara Horvat, Tatjana Milišić,
Patricija Bošnjak, Ana Lukačević

Stoje: Domagoj Kašćel, Manuel Bošnjak, Robert Rokinger, Vedran Šalaj Obrovac, Filip Đurinić,
Matija Dumenčić, Kristijan Matković, Leo Andrašić, Dejan Pavić, Ivan Jelenčić

Sjede: Lorena Hašek, Noa Sever, Klaudija Majetić, Ivona Vukelić, Sara Hunjet, Petra Peršić

Stoje: Lucija Laslo, Anđelina Šarko, Patrik Svoboda, Luka Momčilović, Luka Đukić, Marko Ho-
lec, Mateo Osmanović, Marko Brentar, David Kraljić

Sjede: Lucija Đurinić, Vanessa Maurović, Lora Brajković, Leona Filipović, Petra Jurković

Stoje: Dora Jug, Antonela Takač, Tena Kraljević, Duje Validžić, Borna Šojat, Siniša Popović,
Luka Farkaš, Niko Bišćan, Robert Biondić, Leo Povrženić

GENERACIJA 2020./2021.

8.a

Leo Andrašić - iako ne voli pričati, geografiju je uvijek spreman ispričati

Manuel Bošnjak - pod odmorom miran, a pod satom često iznerviran

Patricija Bošnjak - zadaću iz matematike uvijek ima i rado ju dijeli sa svima

Tea Dumić - nerviramo ju i kod kuće, zbog toga nas i u školi tuče (kažu dečki)

Lana Đurević - uvijek joj nedostaje jedan bod, pisala ona što god

Filip Đurinić - stvari uredno u školu nosi i s pristojnošću sve podnosi

Matija Dumenčić - najviše napomena u dnevniku ima i zbog toga

mu njemački ne štima

Ivan Jelenčić - na svakom satu tih i miran, ali na tjelesnom brz i eksplozivan

Ana Lukačević - kemi-ja joj stvara velike brige, zato se ponekad hvata knjige

Domagoj Kaščel - u online školi savršeno programiran, a u školi obično blokiran

Sara Horvat - svakom loncu poklopac, prijatelju dobar oslonac

Tatjana Milišić - ne boji se ništa reći, svoj stav je uvijek spremna glasno svima izreći

Klara Matovina - njemački šalabahter ne pristaje joj uz karakter

Dejan Pavić - engleski mu jača strana, a njemački jača mana

Kristian Matković - često na sat kasni, ali gitarist je zato krasni

Vedran Salaj Obrovac - rima mu ne štima i prenosi ju svima

Robert Rokinger – bolji u hvatanju lopte, nego knjige, zato ni s čime nema brige

8.b

Marko Brentar - Brena

Luka Dukić - Đuka

Lorena Hašek - Lena

Marko Holec - Holec

Sara Hunjet - Sakia

David Kraljić - Devad

Lucija Laslo - Luca

Klaudija Majetić - Majetička

Luka Momčilović - Momo

Mateo Osmanović - Osmanović

Petra Peršić - Trimer

Noa Sever - Sašo

Patrik Svoboda - Pačo

Andelina Šarko - Nina

Ivona Vukelić - Vona

8.c

Mali Kraljević - ja sam Kraljević mali, svi bi zadaću, da im riješim, dali

Niska - lomim srca dok moje još kuca

Anto - jedini sam ženski Anto i puno mi je toga u život dobrog *dato*

Sine - Uhvati se knjige!

Luju - bez zadaće svakog jutra, nema veze, napisat će ju sutra

Lorka - već mi je dosta zadataka i tih napornih ponedjeljaka

Rocky - optimističan je i vedar

Bona - zovu me Bona, ali nisam sladak

Troll - prijatelji me čekaju da idemo igrati LoL, a kada idem u školu, imam veliku bol

Bišćan - drugi po redu Bišćan je Niko, u slobodno vrijeme zovu ga striko

Petrica - osoba koja će nakon osnovne na pustom otoku obavljati poslove

Nessa - Vanessa ne jede mesa

Da Vinci - razredni je umjetnik

Duje - naš Duje nikada ništa ne čuje

Leona – naša Leona razredna je primadona

USPJESI UČENIKA NA ŽUPANIJSKIM NATJECANJIMA U ŠKOLSKOJ GODINI 2020./2021.

ASTRONOMIJA:

3. mjesto: Lana Šafran, 7. b
(mentor: učitelj Matej Kruhoberec)

HRVATSKI JEZIK

2. mjesto: Lana Šafran, 7. b
(mentorica: učiteljica Ivančica Fett-Škvarić)

MATEMATIKA:

1. mjesto: Luka Momčilović, 8.b
(mentorica: učiteljica Sara Špiranec)

3. mjesto: Maja Katalenić, 7.a
(mentorica: učiteljica Marina Kaselj)

4. mjesto: Gabriel Momčilović, 6.b
(mentorica: učiteljica Marina Kaselj)

POVIJEST:

1. mjesto: Luka Momčilović, 8.b
(13. mjesto na državnom natjecanju)

3. mjesto: Patrik Svoboda, 8.b
(mentorica: učiteljica Marija Mudrinić)

GEOGRAFIJA:

1. mjesto: Šimun Kaizer, 7.a
2. mjesto: Luka Momčilović, 8.b

(mentorica: učiteljica Matilda Tripalo)

Lana Šafran i učitelj Matej Kruhoberec

Ravnatelj Anto Škraba s Lanom, Alejinom i njihovom mentoricom, učiteljicom Ivančicom Fett-Škvarić

Učiteljica Marija Mudrinić s Lukom Momčilovićem i Patrikom Svobodom

Naši uspješni matematičari s učiteljicom Marinom Kaselj

Luka Momčilović i učiteljica Sara Špiranec

Učiteljica Matilda Tripalo s mladim geografima, Lukom Momčilovićem i Šimunom Kaizerom

Učenica Lana Šafran osvojila treće mjesto na Državnom natjecanju iz astronomije

Državno natjecanje iz astronomije

Dana 11. studenoga 2020. godine održano je Državno natjecanje iz astronomije na kojem je sudjelovala učenica 7. b razrednoga odjela, Lana Šafran. Lana se bavi astronomijom od petoga razreda. O zanimljivim nebeskim prostranstvima podučava ju učiteljica matematike i fizike, mentorica Branka Bartulović. Nakon izvrsnoga rezultata na Županijskom natjecanju iz znanja te odlično ocijenjenoga istraživačkoga rada *Promatranje Mjeseca*, Lana se plasirala na državno natjecanje.

Državno natjecanje je održano online, a učenici su prezentirali svoje radove i odgovarali na pitanja državnoga Povjerenstva. Ponosni smo jer je Lana osvojila visoko treće mjesto. Čestitamo!

Mlada zaljubljenica u nebeska prostranstva, Lana Šafran, sa svojom učiteljicom Brankom Bartulović

Branka Bartulović, prof.

Međunarodno natjecanje iz informatike i računalnoga razmišljanja

Dabar 2020.

Od 9. do 13. studenoga 2020. godine održano je Međunarodno natjecanje iz informatike i računalnoga razmišljanja - Dabar. Na ovogodišnjem natjecanju sudjelovalo je 36 491 učenika iz cijele Hrvatske, od toga 25 učenika naše škole pod vodstvom učiteljice matematike, Marine Kaselj, i učiteljice informatike, Ane Breković.

U kategoriji MiliDabar (1. i 2. razred) sudjelovalo je 9 učenika.

U kategoriji MikroDabar (3. i 4. razred) sudjelovalo je 13 učenika.

U kategoriji KiloDabar (5. i 6. razred) sudjelovao je 1 učenik.

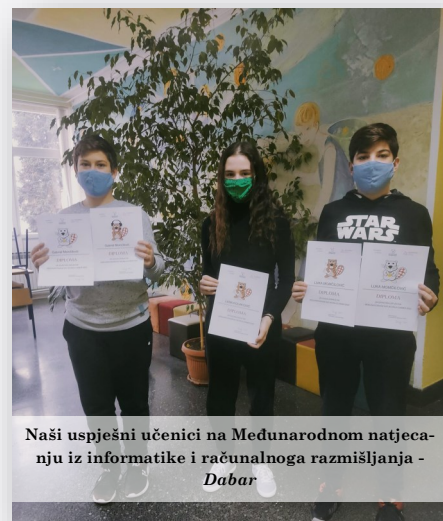
U kategoriji MegaDabar (7. i 8. razred) sudjelovala su 2 učenika.

Čestitamo svim našim natjecateljima na sudjelovanju i ostvarenim rezultatima.

Učenici Gabriel Momčilović i Luka Momčilović svojim su rezultatima ušli u 10% najboljih učenika svoje kategorije u Republici Hrvatskoj.

Učiteljice

Ana Breković i Marina Kaselj

Naši uspješni učenici na Međunarodnom natjecanju iz informatike i računalnoga razmišljanja - Dabar

Međunarodno natjecanje iz matematike

Klokan bez granica 2020.

Na odgođenom natjecanju *Klokan bez granica*, koje se održalo 17. rujna 2020. godine, učenici Bruno Pešec i Gabriel Momčilović ostvarili su sjajne rezultate. Oba učenika su svojim rezultatom ušli u 10% najboljih u Republici Hrvatskoj. Utješne nagrade dobili su učenici Luka Momčilović, Lana Šafran i Maja Katalenić.

Čestitamo našim sjajnim matematičarima!

Marina Kaselj, učiteljica matematike

Gabriel Momčilović ušao u 10% najuspješnijih u Hrvatskoj

NATJECANJA I USPJESI

Hrvatski se jezik voli znanjem

Dana 10. ožujka 2021. godine održalo se županijsko Natjecanje iz hrvatskoga jezika. Domaćin učenicima osnovnih i srednjih škola Virovitičko-podravске županije bila je Osnovna škola Suhopolje.

Lana Šafran (7.b) osvojila je 2. mjesto, a Alejina Šahini (7.a) 8. mjesto u kategoriji učenika sedmih razreda. Čestitamo!

Ivančica Fett-Škvarić, prof.

Podjela zahvalnica i priznanja

Naši domaćini

Posjet crkvi svete Terezije Avilske

5D kino u Dvorcu Janković

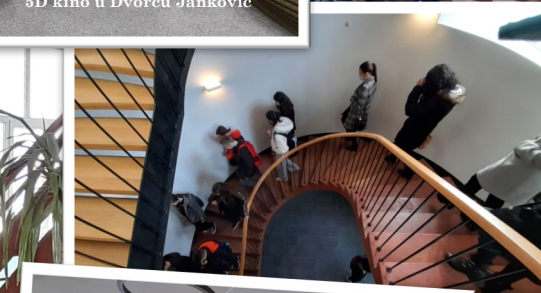

Dvorac Janković

Pozdravna riječ ravnatelja

Ante Škrabe

Lana Šafran i Alejina Šahini

Hrvatski jezik

CONTESSA

vokalni ansambl

Foto: www.vpž.hr

ANDEOSKI GLASOVI NAŠIH UČITELJICA

CONTESSA

Ljubav prema glazbi, zabava na probama, brojne anegdote i vedro ozračje povezuju ove nadarene djevojke i mlade žene koje pjevaju srcem.

Contesse su u samom početku nastale na poticaj ravnatelja Osnovne škole Suhopolje, Ante Škrabe.

Članice vokalnoga ansambla nastupale su neko vrijeme bez imena, a odabirom imena Contesse htjele su pokazati svoju pripadnost Suhopolju, mjestu u kome je živjela grofovska obitelj Janković i u kome je nedavno obnovljen dvorac te obitelji koji će uskoro postati atraktivan posjetiteljski centar.

Budući da su i sve članice ansambla na određeni način vezane uz Suhopolje, taj naziv učinio im se najprimjerenijim.

Tijekom godina povećavao se broj Contessa pa sada ansambl broji 11 članica.

Contesse danas čine sopranistice Lidija Škrinjarić, Magdalena Matković, Elizabeta Ružičić i Iskra Bedeković, mezzosopranistice Leona Sever, Irena Maras, Martina Tolušić, Zdravka Matković te altovi Tatjana Huber, Jasna Škoro i Marijana Špoljarić. Najmlađa Contessa ima 18, a najstarija 49 godina.

Voditeljica Udruge, Irena Maras, rekla je da do sada niti jedan muškarac nije iskazao interes za pjevanjem u

Contessama, iako su one otvorene i za takvu suradnju.

Svaki im je nastup ostao u lijepom sjećanju, a najčešće izvode popularnu, klasičnu i duhovnu glazbu. Prije nastupa prisutno je pozitivno uzbuđenje, a trema se smanjuje brojem nastupa i dobrom pripremom za nastup. Na nastupe rado putuju jer ih to posebno veseli.

Gotovo svaki nastup donosi i zanimljivu anegdotu. Redovito im pucaju hulahopke, pitaju se

zašto ne mogu zakopčati haljinu. Ponekad dirigentica od uzbuđenja da križu intonaciju pa svatko započne pjevati u svom tonalitetu.

Na 15. državnom natjecanju zborova u organizaciji Centra za kulturu Trešnjevka u lipnju 2020. godine Contesse su osvojile srebrno priznanje te im je to poticaj za sudjelovanje na sličnim natjecanjima i smotrama.

Antonela Takač, 8.c.

Tko rano rani, probudio je pijetla

DINO JE NA PRVI POGLED SASVIM OBIČAN ŠESTAŠ. MEĐUTIM, TAJ ŠESTAŠ NIKOGA NE OSTAVLJA

RAVNODUŠNIM I NJEGA VRIJEDI UPOZNATI JER SVATKO, TKO GA UPOZNA, MOŽE OSJETITI ENERGIJU KOJOM ZRAČI ODLIČAN NOGOMETAŠ, IZVRSTAN KU HAR I VELIKI LJUBITELJ ŽIVOTINJA.

Prošlo je vrijeme kada su ljudi životinje uzgajali isključivo za hranu i radnu snagu. Danas je uzgoj životinja hobi koji sve više oduševljava svijet. Domaće, divlje, egzotične, pernate, dlakave, na dvije noge, na četiri noge – izbor je velik. O svijetu životinja, odabiru pravoga ljubimca, o hranjenju i držanju životinja u vlastitom carstvu životinja razgovarali smo s Dinom Šantavcem, učenicom Osnovne škole Suhopolje.

Dino je na prvi pogled sasvim običan šestaš. Međutim, taj šestaš nikoga ne ostavlja ravnodušnim i njega vrijedi upoznati jer svatko, tko ga upozna, može osjetiti energiju kojom zrači odličan nogometaš, izvrstan kuhar i veliki ljubitelj životinja.

U svom carstvu životinja ima preko sto različitih životinja o kojima svakodnevno brine, hrani ih te im pruža bezuvjetnu ljubav.

Razgovor s *Dinom Šantavcem*, mladom nogometnom zvijezdom, budućim kuharom i istinskim zaljubljenikom u životinje

Kada se rodila tvoja ljubav prema životinjama i koja je životinja bila tvoj prvi ljubimac?

Otkad znam za sebe, volim životinje. Životinje su uz mene boravile cijelo moje djetinjstvo. Moj prvi ljubimac bilo je vijetnamsko

prase Jura kojega sam dobio za drugi rođendan. Sa mnom je bio punih deset godina, a tada je, nažalost svih mojih ukućana, uginuo. Uz njega sam naučio što je bezuvjetna ljubav životinje prema ljudima.

- Svakim danom tvoje carstvo životinja raste. Prijatelji i poznanici često ti poklanjaju životinje. Koliko životinja imaš u svom carstvu?

Imam preko sto životinja, a točan broj ne znam. Najviše imam peradi. To su divlje, ronske i domaće patke, patke trkačice, dravske i labudske patke, domaće pure, posavske i domaće kokoši, kredlike, nesilice, kokoši australorp, biserke te zlatni, srebrni, platinasti i obični fazani. Ostali stanovnici mojeg carstva su ovce, rex

kunići, bečki plavi kunići, domaći kunići te mini koze. U kući držim zamorce, hrčke te najomiljeniju životinju Elu. Neki dan stigle su mi japanske prepelice, grlice i golubovi kao poklon dobrih ljudi.

- Netko više voli pse, a netko mačke. Imaš li ti miljenika u svom životinjskom carstvu?

Naravno da imam miljenika. To je Ela. Ona je vijetnamsko prase koje je njezina mama napustila, a ja sam ju othranio na bočicu. Hranio

sam ju svaka tri sata, i danju i noću. Iz škole sam žurio kući kako bi Ela dobila obrok na vrijeme. Sada počinje jesti krutu hranu, a kada čuje zvuk mikrovalne pećnice, odmah trči u kuhinju.

TKO RANO RANI...

- Životinje zahtijevaju svakodnevnu brigu i skrb. Budući da si pola dana u školi, netko ti treba pomoći kako bi sve stigao. Tko ti pomaže oko životinja?

Pomaže mi moj mlađi brat tijekom hranjenja, nekada rado, nekada ne tako rado. Roditelji su mi velika pomoć i podrška oko nabave hrane i životinja.

- Kako izgleda jedan tvoj dan?

Moj dan započinje rano, prije sedam sati. Ujutro nakon doručka, oko sedam sati, hranim stanovnike svoga carstva. Svi dobivaju jesti u isto vrijeme. Ovce, koze i zečevi dobiju sijeno, a perad stočnu hranu. Hrčci i zamorci imaju svoju hranu. Tada odlazim u školu. Nakon škole životinje dobiju ručak, a navečer večeru. Vikend je rezerviran za čišćenje torova i kaveza. Za čišćenje mi je potreban cijeli dan. Najsretniji sam kada na kraju dana legnem u krevet misleći da činim dobro i da su životinje zadovoljne.

- Svatko će primijetiti da je tvoj hobi vrlo skup jer treba svakodnevno nahraniti preko sto životinja. Kako nabavljaš hranu za životinje?

Hranu mi doniraju roditelji, članovi obitelji, a nedavno sam od jedne tvornice u Virovitičko-podravskoj županiji dobio 33 vreće stočne hrane.

- U tvoje carstvo često stižu novi stanari, a to treba i platiti. Odakle ti novac za kupnju životinja?

Novac od rodendana i džeparac štedim i čuvam za širenje svoga carstva životinja. Dugo sam priželjkivao mini koze. Želja mi se napokon ostvarila tijekom zimskih praznika. U Zoološkom vrtu Bizik u Našicama kupio sam mini koze, jarčica i kozicu, a roditelji su ih dovezli k meni. Primijetio sam da su se mini koze navik-

le samo na mene, a roditelje još ne prihvaćaju.

KADA NEŠTO UISTINU ŽELIŠ, CIJELI SVIJET SE UROTI DA TO I DOBIJEŠ

- Narodna poslovice kaže: „Kada nešto uistinu želiš, cijeli se svijet uroti da to i dobiješ.“ S kojim bi životinjama volio proširiti svoje carstvo životinja?

Volio bih imati patke mandarinke, dugodlake hrčke, afričkoga bijeloga ježa i konja.

Nedavno je na televiziji bila reportaža o meni. Ljudi iz Babine Grede prepoznali su moju ljubav prema životinjama te će mi uskoro pokloniti konja, stoga će se moja najveća želja ostvariti.

- Mlađi danas ne provode vrijeme na otvorenom. Zatvoreni su u kuće, igraju igrice, otuđeni su od ljudi i životinja. Kako prijatelji reagiraju na tvoj pomalo neobičan hobi?

Moji me prijatelji podržavaju. Pomažu mi oko životinja – čiste dvorište i torove, hrane životinje te se igraju s njima. Većini prijatelja je čudno što imamo svinju u kući. Nigdje nisu vidjeli da svinja leži na krevetu i spava.

SAM SVOJ GAZDA

- Svaki dan proveden među životinjama je poseban. Imaš li neku zgodu sa životinjama koju bi izdvojio?

Kada sam bio malen, zajahao sam Juru, vijetnamsku svinju. On je počeo divljati po dvorištu jer mu se nije sviđelo. To je bio pravi *urnebes*. Čak sam uspio i pijetla probuditi.

- Većina tvojih vršnjaka svaki slobodni trenutak provodi igrajući igrice. Imaš li ti vremena za igranje igrice?

Tijekom dana ne stignem igrati igrice jer mi cijeli dan prođe u školskim obve-

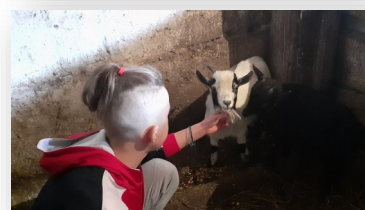
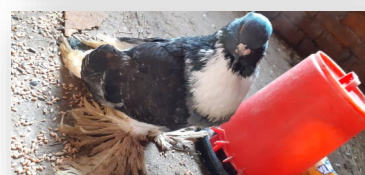
zama i brizi oko životinja.

- Poznato je da životinje pozitivno djeluju na ljude. Smanjuju stres, snižavaju krvni tlak, poboljšavaju kvalitetu života. Djeluju li životinje na tebe kao psihoterapija?

Naravno da djeluju. Kada me brat naljuti, odem među životinje i odmah se smirim. One su pitome, umiljate i umiruju. Svatko bi trebao imati neku životinju i uživati u njezinom umirujućem djelovanju.

- Imaš li planove za budućnost?

Volio bih s osamnaest godina otvoriti privatni zoološki vrt. Na taj bih način pokazao ljudima kako uživati sa životinjama, biti dobar prema njima, ali i prema sebi. Tada bih bio u potpunosti ispunjen.

Lucija Dumić, 6. a

Iz Rusije s ljubavlju

Vratili smo se iz najveće države na svijetu s još jednom uspomenom, još jednom avionskom kartom i još jednim vrijednim iskustvom

Svi znamo za Rusiju, najveću državu na svijetu. U toj državi postoji grad. Sankt Petersburg. Predivan grad. Grad u kojem se nižu prekrasne palače i dvorci, raskešne, šarene crkve s okruglim, šiljastim krovovima. Taj sam grad posjetila i želim vam pokušati dočarati ljepotu Petersburga.

Možda ste već čitali o mom putovanju u južnu Afriku, no ako niste, onda ću se ponovo predstaviti.

Spreme za polazak u daleku Rusiju

Ja sam Vanessa, imam 14 godina i opsjednuta sam plesom. Moju opsesiju zadovoljava moj najdraži hobi, mažoret ples. Modernan mažoret ples. Svoj talent sam počela uvježbavati u osmoj godini, što bi značilo... već 6 godina! Treniram 6

godina! Moj tim ne bih mijenjala ni za koji drugi tim na ovome svijetu jer smo jedan od najboljih. Bar u našem svjetskom savezu (nemojte me krivo shvatiti, nije da se hvalim :P). Slobodno mogu reći da smo osvojile zlato na europskom prvenstvu 2018. godine, dva srebra i broncu na svjetskom prvenstvu 2018. godine. To je putovanje o kojem sam pisala u prošlom broju Iskrice. O uspjehu na svjetskom kupu 2019. godine pišem sada. To su mjesta osvojena timski, ali od 2018. godine nastupam i kao solist. Kao solist (u kategoriji solo pom pon juniori) osvojila sam nekoliko srebra, kao solist iz kategorije solo mace juniori do sada sam osvojila zlato na državnom prven-

stvu, srebro na *nezgodnom* online svjetskom natjecanju te zlato u istoj kategoriji na online državnom natjecanju te nastavljam kao macesolist.

Dana 26. rujna 2019. godine članice moga tima i ja krenule smo na putovanje u Rusiju. Iz Virovitice smo autobusom krenule u Zagreb, u Zračnu luku Franjo Tuđman.

Gledajući polijetanje i slijetanje ostalih, dočekale smo i naše zračno prijevozno sredstvo. Mnogima je to bilo prvo iskustvo leta avionom pa smo ih gledale sa sjećanjem na naše reakcije na prvo polijetanje. Ovaj put išle smo jednim avionom, bez presjedanja. Letjele smo 6 sati.

Stigavši u veličanstveni Sankt Petersburg, autobusom smo stigle do hotela u kojem smo boravile sljedećih 7 dana. U sobama smo bile po troje ili po dvoje, s kime smo htjele (neprocjenjivo vrijeme prije pandemije). Iscrpljene od puta, ubrzo smo zaspale.

Naše prvo jutro u Petersburgu bilo je vrlo hladno. Nakon doručka u hotelu, uputile smo se u razgledavanje. Prvo odredište bila nam je crkva Kristova uskrsnuća. Prediv-

na šarena crkva. Sljedeće odredište bila je crkva svetoga Izaka. To je crkva bogatoga interijera te prekrasno uređena. Posjetile smo i Muzej ruskih jaja. Sva različita i sva predivna, od pozlaćenih do onih s dodatnim detaljima. Sva su zaštićena od dodira, ali ne i od kamera. Osim jaja izloženi su i drugi stari predmeti te raskošno uređene sobe. Iscrpljene od hodanja po odmor smo došle u hotel. No dan nije bio gotov! Od grada nismo vidjele mnogo. Vozeći se brodom rijekom Nevom, površno smo pregledale grad. Idući dan bilo je natjecanje

Treći i četvrti dan boravka u Sankt Petersburgu održalo se natjecanje u mažoret plesu. Bilo je vrlo napeto jer je potrebno pripremiti odore, najlonke, šminku, pompone, štapeve, flagove. A treba nas nešto držati i živima cijeli dan u dvorani - hrana i piće. Doručak je bio dovršen brže nego dan ranije jer smo trebale zauzeti dobra mjesta u dvorani. Poželjno je imati mogućnost gledanja, navijanja i bodrenja naših djevojčica, kadetkinja, juniorki i seniorki i biti blizu izlasku na pozornicu. Sve je uspješno odrađeno. U ta dva dana osvojena su 4 zlata, 5 srebra i 2 bronce iz raznih dobnih skupina i kategorija.

Dane nakon natjecanja iskoristile smo za razgledavanje prekrasnoga grada. Posjetile smo dvorac Peterhof. Brodom smo se uputile prema odredištu. Dvorac je raskošan, velik te okružen velikim parkom. Razdvojile smo se u male grupe te smo obišle većinu ljepota Peterhafa.

Nakon Peterhafa, posjetile smo i Hermitage, krasan dvorac plavo-zelene boje, raskošan kao i sve ostale građevine.

Posljednji dan u ovoj predivnoj zemlji provele smo kupujući suvenire kako bi nam ovo putovanje ostalo još dublje u sjećanju, naravno, uz osvojene medalje. Posjetivši naše posljednje odredište, Muzej magije, naš boravak u Petersburgu polako se bližio kraju.

Napustile smo Rusiju i vratile se u Zagreb gdje su nas dočekali roditelji, bake i djedovi. "Mirnom" vožnjom vratile smo se u našu Viroviticu, našim krevetima i udobnosti doma. Vratile smo se iz najveće države na svijetu s još jednom uspomenom, još jednom avionskom kartom i još jednim vrijednim iskustvom. Do sljedećega, do viđenja!

Vanessa Maurović, 8.c

TAMO GDJE SUNCE VJEČNO SJA

Makedonijo, ljubavi moja

Alejina Šahini

Kada sam legla u svoj hrvatski krevet, shvatila sam koliko mi je nedostajao, kao i cijela Hrvatska. Makedonija će uvijek imati posebno mjesto u mom srcu i veselim se svakom ponovnom odlasku i boravku u mom drugom domu.

TRBUHOM ZA KRUHOM

Od kada znam za drugi dom u Makedoniji. Makedonija je rodno mjesto mojih roditelja koji su iz nje otišli tražeći ljepši i bolji život. Moja obitelj, a trenutno ju čine tata, mama, sestra i ja, svake godine u listopadu putuje u posjet našoj rodbini u Makedoniju. Tako je bilo i

ove godine. Zašto putujemo baš u listopadu? Moj otac je slastičar i ima slastičarnicu pa tijekom proljeća i ljeta marljivo radi dok ostali odlaze na godišnji odmor. Stoga u listopadu, kada završi sezona sladoleda, i on odlazi na zasluženi godišnji odmor u rodnu Makedoniju.

Kao i svake godine, kada krećemo na tako daleko putovanje, probudili smo se vrlo rano te krenuli na put oko pet sati ujutro. Prvih 30 minuta vožnje puta vladala je potpuna tišina. A onda je tata uključio makedonsku narodnu glazbu na koju bi se svatko raspjevao, naravno tko voli takvu vrstu glazbe. Svi smo se u trenu oraspoložili, Cijelo vrijeme putovanja družila sam se sa svojom sestrom.

Kada smo stigli do Srbije, napokon smo se zaustavili, a sestra i ja smo se fotografirale za fejs. Kaže se: „Ako nije na fejsu, nije se ni dogodilo... dakle...“ O Srbiji ne mogu mnogo reći jer smo putovali autocestom te ju ne pamtim po nekim znamenitostima. Nakon Srbije slijedilo je naše odredište - Makedonija. Kao i obično, čim smo pročitali natpis na kojem to i piše, svi smo vikali i smijali se. Čim smo ušli u Makedoniju, srca su nam jače zakucala. Moja druga

domovina! Naučila sam da Makedonija ima bogatu povijest, prekrasnu prirodu i odličnu hranu. Ovdje prevladava ugodna klima, a tijekom godine ima mnogo sunčanih dana. Ljudi u ovoj osunčanoj zemlji uzgajaju rajčice, paprike, grah tetovac, grožđe, jabuke, masline... U makedonskoj kuhinji vrlo su važni začini, poput crvene paprike koja se koristi za pripremu jela tijekom zime.

POVRATAK U 16. STOLJEĆE

Ubrzo smo stigli do grada u kojemu je naša kuća - Tetovo. Tetovo je grad na sjeverozapadu Makedonije, smješten uz obalu rijeke Pene. Pokraj *moga* grada nalazi se Šar-planina te poznati zimski skijaški centar Popova Šapka.

Čim smo ušli u našu kuću, mama, moja sestra i ja počele smo čistiti. Tata je otišao u grad uključiti struju i vodu. Kada se vratio, rekao nam je sljedeće: „Danas nam neće pustiti vodu i struju, morat ćemo izdržati do sutra.“ Sve tri smo od muke prasnule u smijeh i odlučile kako je najpametnije otići ranije u krevet. Kaže se: "Jutro je pametnije od večeri", a to se u pot-

punosti odnosilo i na nas. Tu večer smo svi legli u 18 sati. Budući da nam je bilo dosadno bez interneta, televizije i ostalih suvremenih

čuda tehnologije, međusobno smo pričali priče i zaspali oko 19 sati.

SVI NA OKUPU

Sljedeće jutro smo svi zajedno krenuli u grad. Moja sestra je, kao i uvijek, otišla prespavati kod sestrične. Mama, tata i ja smo otišli u trgovinu kupiti potrepštine za kuću.

Nakon kupovine smo krenuli u posjet našoj rodbini. Svi su nas divno dočekali i ugostili. Budući da je moje obiteljsko stablo vrlo razgranato, svaki dan smo išli u posjet rodbini.

MAKEDONCI VS. ALBANCI

Živim u mjestu u kojem prevladavaju Albanci, što ja i jesam. U Tetovu ćete Makedonca naći samo u banci. Ljudi su vrlo društveni, ljubazni i gostoljubivi, s njima odmah postaneš prijatelj. Ljudi iz Tetova su najbolji ugostitelji, kod njih uvijek dobiješ desert koji kuća plaća, uvijek su na usluzi i trude se da te usreće. Djeca su vrlo ljubazna. Čim progovorite s njima nekoliko riječi, spremna su za igru i zabavu. Svi Makedonci prate visoku modu. Žene, koje su tako odlučile, nose mara-

mu, ali ju znaju kombinirati uz svaki odjevni predmet i pratiti modu. Koliko god Makedonci bili moderni, to se ne odražava na njihov način ishrane. Hrana je vrlo ukusna, raznovrsna i dosta tradicionalna. Specijaliteta u Makedoniji su: tradicionalno makedonsko jelo „gravče na tavče“ od graha tetovca, teletina te brojna variva. Makedonci vas nikada ne bi pustili iz svoje kuće praznoga želuca tako da je kušanje nečega od navedenoga neizbježno!

VJERSKI ŽIVOT U TETOVU

Posjetila sam Šarenu džamiju koja se nalazi u starom dijelu Tetova, pokraj rijeke Pene. Izgrađena je u 15. stoljeću, a obnovljena u 19. stoljeću. Zidovi Šarene džamije oslikani su cvjetnim motivima što nije karakteristično za turski način oslikavanja. Džamija je iznutra prazna jer se Muslimani klanjaju i

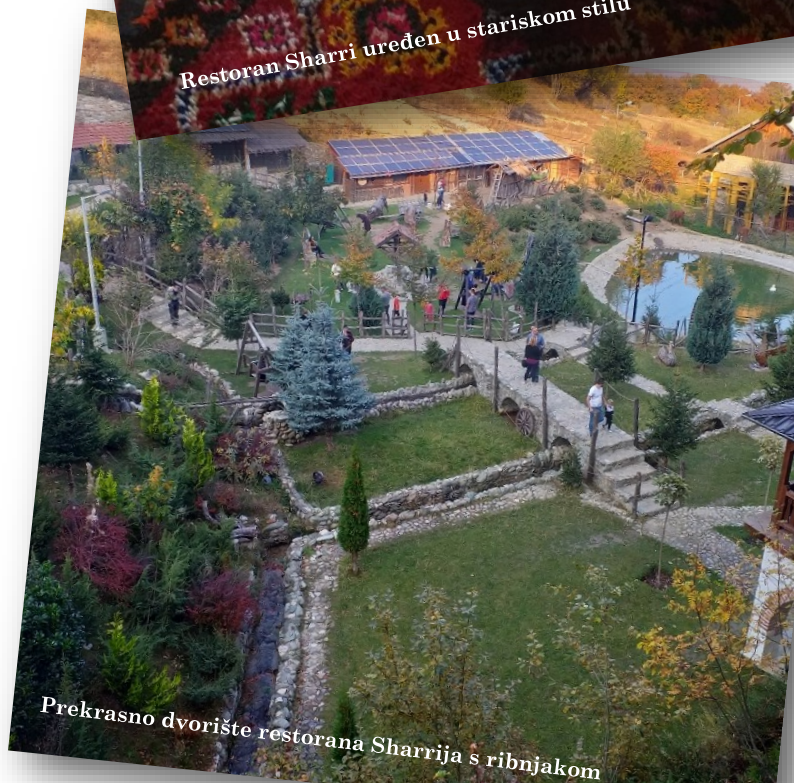
za to im treba prostora. Sve je ukrašeno zlatom i tepisima. Predivna je i iznutra i izvana. Potpuno je neklasična u svakom smislu. Navikli smo na džamije okrugloga tlocrta, međutim ova džamija je četvrtasta.

Tetovo u Alejininom srcu

Restoran Sharri ureden u stariskom stilu

Prekrasno dvorište restorana Sharrija s ribnjakom

MOJA OBITELJ KAO TURISTI

Tijekom boravka u Tetovu odlučili smo se ponašati kao turisti u svom gradu. Mama, tata, baka i ja uputili smo se u neobičan restoran. Posjetili restoran Sharri uređen u starinskom stilu. Čim uđete, imate što i vidjeti. Krave, jeleni i nojevi slobodno šecu prostorom namijenjenom za ljude. Na sredini imanja nalazi se jezero puno riba. Gost ima mogućnost odabrati ribu iz jezera koju želi pojesti, a vrsni kuhari će ju pripremiti za njega. Ovdje se dobro jede, *fino* se pije, a dobro se i provodi. Prevladava opuštена, prava domaća atmosfera.

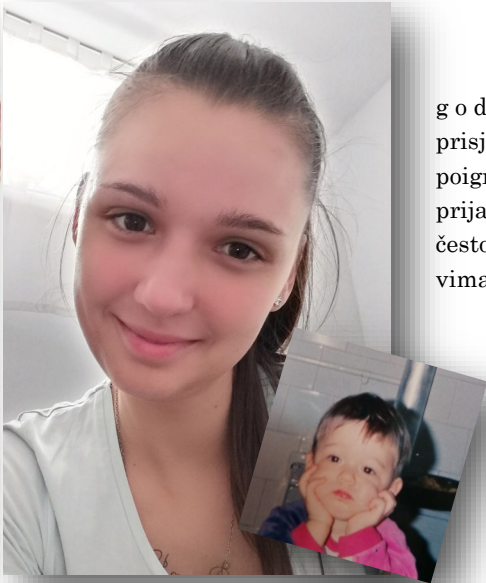
POVRATAK U STVARNOST

Naši dani ovdje su odbrojeni. Pozdravili smo se s rodbinom i krenuli kući. Svi smo bili vrlo tužni, čak nas ni glazba nije oraspoložila. Tek smo se na pola puta uspjeli oraspoložiti i veseliti novim pobjedama koje nas čekaju u Hrvatskoj.

Alejina Šahini, 7.a

NOVE FACE OŠ Suhopolje

Bez obzira koliko čovjek ima godina, uvijek se rado prisjeća školskih dana. Život će često poigra pa se naši, nekada najbolji, prijatelji iz školskih klupa kasnije često nalaze na potpuno drugim krajevima svijeta. A neki su nam i nakon deset godina i dalje bliski prijatelji.

Osim po takvim prijateljstvima, školu pamtim po učiteljima, našim uzorima. Meni je tako moja prva učiteljica od najranijih školskih dana usadila ljubav prema

matematici koja me pratila i vodila cijeloga života do današnjega dana. Sada sam opet u najdražim školskim danima, samo s druge strane katedre, a to znači da tu svoju ljubav prema matematici danas prenosim svojim učenicima trudeći se da i ja nekome budem nezaboravan uzor. Čovjek uči dok je živ, a to nas, nastavnike, uče naši učenici od kojih i mi svakodnevno mnogo naučimo.

*Sara Špiranec,
učiteljica matematike*

Od malena sam volio učiti. Sve i svašta me zanimalo i uvijek sam mami dosađivao s pitanjima. Kada sam krenuo u školu, bio sam presretan. Napokon sam bio svoj na svome. S vremenom su me zadaće i ispitivanja ugušila. Nije mi se dalo doma učiti i nisam dugo ostao učenik koji prolazi s prosjekom 5.0. Međutim, školu sam i dalje volio. Volio sam to što se svaki dan nešto novo i zanimljivo nauči i

uvijek sam se trudio što više zapamtiti na nastavi kako ne bih morao učiti kod kuće. Učitelj sam postao jer ne želim nikada prestati učiti, iako mi se to ponekad baš i ne da.

*Matej Kruhoberec,
učitelj fizike i informatike*

Osnovnu školu pamtim po društvu, svojim prijateljima iz razreda te dobrim učiteljima. Omiljeni predmet bio mi je Njemački jezik koji danas i predajem. Nije bilo predmeta koje nisam volio, ali u matematici nisam bio toliko dobar. Najdraža učiteljica, iako mi matematika nije išla, bila mi je učiteljica Slavka Krznarić. Ona je tada predavala matematiku i bila mi je razrednica. Anegdote koje pamtim bile su anegdote društva iz razreda. Jedna koje se posebno sjećam: „Bio sam boles-

tan i kada sam se vratio u školu u ponedjeljak, učiteljica me je prozvala odgovarati kemiju. Dobio sam jedan i ja sam tada mislio da je to jako nepravedno.“ U osnovnoj školi naučio sam sve što danas znam. Naučio sam se radnim navikama, lijepom ponašanju i druženju. Kasnije, i u srednjoj školi i na fakultetu to znanje samo sam nadograđivao.

*Ivan Bartulović,
učitelj njemačkoga jezika*

Osnovnu školu pohađala sam u Suhopolju nakon koje sam upisala jezičnu gimnaziju u Virovici. Učiteljski fakultet s pojačanim programom iz nastavnoga predmeta Informatika završila sam na Sveučilištu Jurja Dobrile u Puli. Nakon nekoliko godina boravka u divnoj Istri odlučila sam se vratiti srcu dragoj Slavoniji. Zaposlila sam se u školi koju sam i sama pohađala te sam zahvalna što mi je upravo ona

postavila prvu stepenicu svim daljnjim uspjesima. Školske dane pamtim po prvim simpatijama, prvim prijateljstvima, leksikonima i dječjoj razigranosti. Uvijek sam rado pamtila učiteljice koje su mnogo tražile, ali i mnogo dale. Upravo su one potaknule trud i rad. Valjda sam zato tu gdje jesam.

*Ana Brcković,
učiteljica informatike*

Iako mi nisu uvijek svi školski predmeti bili dragi, školu sam oduvijek voljela. Sjećam se kako me polaskom u prvi razred radovalo školsko okruženje te mnogo djece i učitelja na jednom mjestu. Najviše sam se veselila druženju s prijateljima u razrednim klupama, no s vremenom sam otkrila kako u školu rado idem i zbog matematike. To je bio predmet koji sam lako mogla primijeniti i kroz njega osloboditi svoju kreativnost. Kada bismo se igrali škole, moja uloga uvijek bi bila učiteljice matematike, a kasnije sam shvatila kako i u stvarnosti drugim učeni-

cima volim pojasniti gradivo koje im slabije ide. Tijekom srednjoškolskoga obrazovanja moja želja prenošenja ljubavi prema matematici dodatno se povećala. Ta je želja postala stvarnost i danas sam sretna što svakoga dana mogu ostvarivati svoj san iz djetinjstva. Premda sam tek postala nastavnica, vjerujem kako će me svaki učenik naučiti nečemu novom, a ja ću se truditi svakome od njih prenijeti matematiku na zanimljiv način, onako kako ju i sama doživljavam.

*Mihaela Lovrenčić,
učiteljica matematike*

Osnovnu školu najviše pamtim po druženju s prijateljima. Nisam baš volio učiti pa sam domaću zadaću svakodnevno pisao pod odmorima. Na ispitima sam često pomagao prijatelju iz klupe koji bi nakon pomoći znao dobiti i bolju ocjenu od mene. Uvijek sam cijenio pravedne nastavnike te i sam nastojim takav biti.

*Ivor Lisac,
vjeroučitelj*

U prvi razred Osnovne škole Vladimir Nazor u Virovitici krenula sam, ne tako davne, 2002. godine. Iste godine rodila mi se i mlada sestra pa je ta godina meni važna. Prve školske dane pamtim po dragoj učiteljici koja nas je učila, ne samo prva slova i brojke, kako da budemo prijatelji te da poštujemo jedni druge. S prijateljima u razredu slagala sam se dobro, a neka prijateljstva, koja sam stekla, traju i danas. U školi sam najviše voljela Hrvatski jezik jer sam uživala pisati sastavke i recitirati pjesmice, a najteži mi je bio Njemački jezik koji sam počela učiti u 4. razredu. Tijekom prva četiri razreda pohađala sam i izvannastavnu aktivnost na ko-

joj smo učili šivati, ukrašavati jastučnice šarenim koncem i izrađivati torbice od vune. U višim razredima bila sam članica školskoga zbora. Kasnije mi je najdraži predmet postala Biologija iz koje sam išla i na državno natjecanje s istraživačkim radom. Natjecanje mi je tada stvaralo veliku nervozu, no danas, kada se toga sjetim, pamtim samo lijepe uspomene. Nisam bila previše zainteresirana za Fiziku, koja se pojavila u 7. razredu, a ni Matematika mi nije išla od ruke. Ipak, upisala sam željenu srednju školu, a zatim i fakultet. Jako sam zahvalna na svemu što me osnovna škola naučila, a najviše se cijenila marljivost, upornost i rad.

*Antonela Šreter,
psihologinja*

Voljela sam ići u školu. Za razliku od većine današnjih učenika, voljela sam učiti. Iz školskoga doba nosim samo lijepe uspomene na učiteljicu i na odnos među nama, učenicima. Djetinjstvo pamtim po igranju "lasteža" (gumi-gumi) s djevojčicama te nogometa s dječacima. U sedmom razredu jako sam zavoljela kemiju, a zbog svoje nastavnice

željela sam jednog dana predavati kemiju. Životni me put odveo u razrednu nastavu. Svoj poziv ne bih mijenjala ni za jedan drugi. Uživam u svom poslu te se nadam da to osjete i moji učenici.

*Adriana Marinović,
učiteljica razredne nastave*

BABY BOOM

Dana 31. siječnja ove godine na svijet je stigla Tara i svojim prijaskom neizmjereno obogatila naše živote te u naš dom unijela još više ljubavi i sreće. Nestrpljivo ju je 9 mjeseci čekala trogodišnja Petra koja je jako ponosna i brižna seka. Priču o anegdota koja me nasmije svaki put kad se prisjetim. Naime, zadnjih dana trudnoće, kada sam dolazila po Petru u vrtić, ona bi mi veselo trčala u zagrljaj i trčeći hodnikom vikala: "Mamaaa, jesi izvadila seku?" Petrin izraz lica kada smo Tara i ja došle kući iz bolnice nikada neću zaboraviti. Tara je dobra beba koja lijepo napreduje i najviše uživa u dugim šetnjama, a Petra ne može dočekati da naraste kako bi se mogle igrati. Najsretnija sam kad vidim koliko ju Petra voli i mislim da je ona nešto najbolje što smo joj mogli pokloniti za cijeli život. Biti majka, kao i biti učiteljica, ono je što me ispunjava i daje potpuni smisao mom životu.

Dina Ibriks, učiteljica

Učiteljica Dina Ibriks i Tara

Naša Magdalena stigla je 11. srpnja 2019. godine. Ime smo dugo birali i predomišljali se, a onda nam je jednostavno *kliknulo*. Magdalena je divna djevojčica koja je došla kao melem nakon dva živahna dječaka. Braća su izrazito zaštitnički nastrojeni te su jako brižni i nježni prema njoj. Kada se rodila, sve se je vrlo brzo dogodilo pa sam se osjećao zbunjeno. Biti otac najdraži mi je zadatak. Imam sreću da moja djeca spavaju cijelu noć tako da se ne sjećam noći kada je bilo većih poteškoća. Jedino je nezgodno što se bude ujutro već u 5 i 30. Ali sve u svemu, mi smo jedna velika složna obitelj.

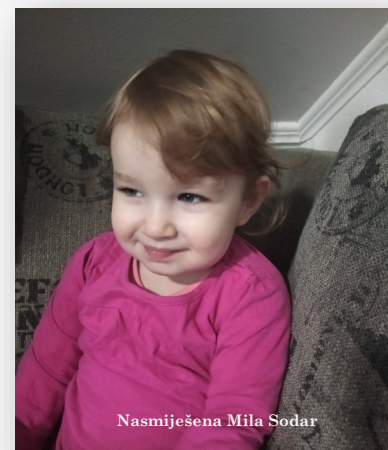
Tomislav Bišćan, vjeroučitelj

Vesela obitelj Bišćan i mala princeza Magdalena

Naša mala djevojčica rođena je 31. ožujka 2019. godine. Toga dana postali smo bogatiji za još jednoga člana obitelji. Naš mali dječak dobio je seku i postao veliki brat, a mi smo dobili malu princezu. Gledamo ju kako raste i uživamo u svakom trenutku. Ime joj je Mila. Ona je uvijek nasmijana, nestašna, hrabra djevojčica prelijepih plavih očiju. Radujemo se svim godinama koje nam dolaze jer znamo da će zbog nje biti posebne i da nam nikada neće biti dosadno.

Maja Kiris Sodar, učiteljica engleskoga jezika

Nasmiješena Mila Sodar

Osmijeh Veronike Bartulović

Dana 24. siječnja 2021. godine na svijet je stigla naša Veronika. Ime smo odabrali tako što smo od samoga početka imali jasnu formulu. Naša djeca imena su dobila po našim roditeljima. Osjećao sam se izvrsno kada sam postao otac po treći put. Naša Veronika beba je za poželjeti. Jako je mirna i rijetko plače. S vremenom nam pokloni i poneki osmijeh. Veronika je naše treće dijete, a starija seka i braco Veroniku smatraju velikom radošću. Nije im problem dati joj ništa svoje, sve dijele s njom. Biti otac je izvrsno. Spavamo li po noći? Da, spavamo cijelu noć. Beba se budi kada i mi.

Ivan Bartulović, učitelj njemačkoga jezika

2021. GODINA - GODINA ČITANJA

Zašto nam je još čitanje važno?

Čitanje povećava emotivnu inteligenciju i toleranciju te razvija samosvijest, samopouzdanje i vrijednosti koje nisu uvijek mjerljive, vidljive, ali su dugoročno važne za kvalitetu života pojedinca i društva.

Upravo zato je 2021. godina proglašena Godinom čitanja.

Kaže se da je knjiga čovjekov najbolji prijatelj, a svoje je mjesto našla kod čitatelja od klasika preko kriminalističkih naslova pa sve do pravih ljubavnih zavrzlama.

Donosim vam naslove novijih, vrlo zanimljivih, knjiga koje ne bi smio propustiti niti jedan zaljubljenik u čitanje.

Antonela Takač, 8.c

Ivana Guljašević - Kuman, Drugačija

Ivana Guljašević - Kuman hrvatska je redateljica animiranih filmova, spisateljica te ilustratorica. Diplomirala je na likovnoj Akademiji u Zagrebu, a svoje je priče objavljivala u dječjem časopisu Smib.

U romanu *Drugačija* glavni je lik Dorcas,

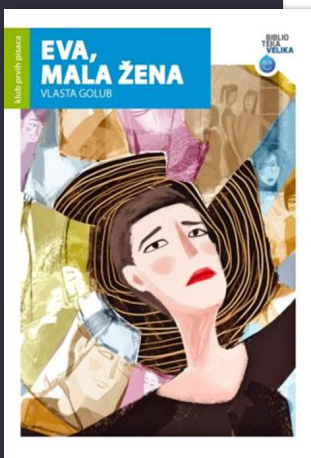
mlada afroamerikan-ka, posvojena iz rod-noga Konga u malo mjesto u Hrvatskoj.

Tamo kreće u školu te počinju razne ne-suglasice s razre-dom, ali i posvojite-ljima. Njeni posvoji-telji nisu mogli imati djece pa su posvojili baš nju. Dorcas se osjećala usamljeno

pa su joj posvojitelji odlučili spremiti ma-leno iznenađenje.

Koje je to iznenađe-nje bilo? Kako se je ona snašla u Hrvat-skoj? Odgovore na još mnoga pitanja naći ćete u ovoj uz-budljivoj knjizi koja se čita u jednom da-hu.

Vlasta Golub, Eva mala žena

Vlasta Golub rođena je u Virovitici 1966. godine. U Virovitici je završila osnovnu i srednju školu. U Zagrebu je diplomirala na Filozofskom fakultetu. Zaposlena je kao glumica u Kazalištu Virovitica. Pisati je poče-

la u svojim četrdesetima koje smatra i svojim najboljim godinama.

Glavni lik romana je Eva, četrnaestogodišnja djevojka koja nakon smrti oca živi s bolesnom majkom u gradskom neboderu. Majka boluje od

depresije te se Eva brine za nju. Evi u školi ne ide baš najbolje, ali i majci se stanje pogoršava. U cijelu priču upliće se socijalna služba. Što se dalje događa? Na to pitanje odgovor ćete pronaći u knjizi *Eva mala žena*.

OŠŠ

osnovna škola
SUHOPOLJE